

TALOUSMIESTEN TEHTÄVISTÄ

*Puhe sosialistisen teollisuuden toimihenkilöiden
ensimmäisessä Yleisliittolaisessa konferenssissa*¹⁴

helmikuun 4 pnä 1931

Toverit! Konferenssinne työ on päättymässä. Nyt te ryhdytte päätösten tekoon. En epäile, etteikö päätöslauselmia hyväksytä yksimielisesti. Näissä päätöslauselmissa — tuunen niitä jonkin verran — te hyväksytte teollisuuden kontrollinumerot vuodelle 1931 ja sitoudutte täyttämään ne.

Bolshevikin sana on vakava sana. Bolshevikit ovat tottuneet täyttämään antamansa lupaukset. Mutta mitä merkitsee sitoumus vuoden 1931 kontrollinumeroiden täyttamisestä? Se merkitsee sitä, että turvataan teollisuustuotannolle yleinen 45%:n lisäys. Ja se on hyvin suuri tehtävä. Eikä siinä kaikki. Sellainen sitoumus merkitsee, että te ette ainoastaan lupaa täyttää viisivuotissuunnitelmaamme 4 vuodessa — se on jo ratkaistu asia, eikä siinä enää tarvita mitään päätöslauselmia, — se merkitsee, että te lupaatte täyttää sen 3 vuodessa teollisuuden tärkeimmillä, ratkaisevilla aloilla.

On hyvä, että konferenssi lupaa täyttää vuoden 1931 suunnitelman, täyttää viisivuotissuunnitelman 3 vuodessa. Mutta me olemme saaneet oppia „katke-

rasta kokemuksesta“. Me tiedämme, että lupauksia ei aina täytetä. Myöskin vuoden 1930 alussa annettiin samanlainen lupaus vuosisuunnitelman täyttämistä. Silloin piti lisätä teollisuutemme tuotantoa 31—32%. Lupausta ei kuitenkaan täytetty kokonaan. Todellisuudessa teollisuustuotannon lisäys vuonna 1930 oli 25%. Meidän täytyy kysyä: eiköhän sama juttu toistu tänäkin vuonna? Teollisuutemme johtajat ja työntekijät lupaavat nyt lisätä teollisuustuotantoa vuonna 1931 — 45%:lla. Mutta mitä takeita on siitä, että lupaus täytetään?

Mitä tarvitaan kontrollinumeroiden täyttämiseksi, tuotannon lisäämiseksi 45%:lla, viisivuotissuunnitelman täyttämiseksi ei 4:ssä, vaan tärkeimmillä ja ratkaisevilla aloilla 3:ssa vuodessa?

Sitä varten pitää olla kaksi perusedellytystä.

Ensiksikin, että sitä varten olisivat olemassa reaaliset eli, kuten meillä sanotaan, „objektiiviset“ mahdollisuudet.

Toiseksi, että olisi halua ja taitoa johtaa laitoksamme siten, että nämä mahdollisuudet tulisivat toteutetuiksi.

Oliko meillä viime vuonna „objektiivisiä“ mahdollisuuksia suunnitelman täydelliseen täyttämiseen? Oli kyllä. Sen todistavat kiistämättömät tosiasiat. Nämä tosiasiat ovat sellaisia, että viime vuoden maaliskuu- ja huhtikuussa teollisuus lisäsi tuotantaan 31%:lla edelliseen vuoteen verraten. Herää kysymys, miksemme sitten täyttäneet koko vuoden suunnitelmaa? Mikä oli esteenä? Mitä puuttui? **Puuttui taitoa käyttää tarjoutuneita mahdollisuuksia. Puuttui taitoa johtaa oikein tehtaita ja kaivoksia.**

Meillä oli olemassa ensimmäinen edellytys: „objektiiviset“ mahdollisuudet suunnitelman täyttämiseen. Mutta meillä ei ollut riittävässä määrin toista edellytystä: tuotannon johtamistaitoa. Ja juuri siksi, ettei ollut riittävästi tuotantolaitosten johtamistaitoa, — juuri siksi jäi suunnitelma täyttämättä. 31 — 32%:n lisäyksen asemesta saimme vain 25%.

25%:n lisäys on tietenkin suuri asia. Ei yhdessäkään kapitalistisessa maassa ollut vuonna 1930 eikä ole nytkään tuotannon lisäystä. Kaikissa kapitalistisissa maissa poikkeuksetta tapahtuu tuotannon jyrkkä lasku. Sellaisissa oloissa 25%:n lisäys on suuri askel eteenpäin. Mutta me olisimme voineet lisätä enemmän. Sitä varten oli meillä kaikki välttämättömät „objektiiviset“ edellytykset.

Mitä takeita on siis siitä, että tänä vuonna ei toistu viimevuotinen juttu, että suunnitelma täytetään täydellisesti, että käytämme tarjoutuneet mahdollisuudet siten kuin ne on käytettävä, ettei teidän lupauksenne jää joltain osaltaan paperille?

Valtioiden historiassa, maiden historiassa ja armeijain historiassa on ollut tapauksia, jolloin ovat olleet olemassa kaikki menestyksen ja voiton mahdollisuudet, mutta ne, nuo mahdollisuudet, ovat menneet hukkaan, kun johtajat eivät ole huomanneet näitä mahdollisuuksia, eivät ole osanneet niitä käyttää, ja armeijat ovat kärsineet tappion.

Onko meillä kaikki mahdollisuudet, jotka ovat välttämättömät vuoden 1931 kontrollinumeroiden täyttämiseen?

Kyllä, meillä on olemassa nämä mahdollisuudet.

Mitä nämä mahdollisuudet ovat, mitä tarvitaan, että nämä mahdollisuudet olisivat todellisuus?

Ennen kaikkea maassa pitää olla riittävästi **luonnonrikkauksia**: rautamalmia, kivihiiltä, naftaa, viljaa ja puuvillaa. Onko niitä meillä? On. On enemmän kuin missään muussa maassa. Mainittakoon vaikkapa Urali, jossa on sellainen rikkauksien yhdistelmä, että sellaista ei ole missään muussa maassa. Malmia, kivihiiltä, naftaa, viljaa, — Uralilla on vaikka mitä! Maassamme on kaikkea paitsi ehkä kautsua. Mutta vuoden parin kuluttua on meidän käytettävänäimme jo kautsuakin. Tämän puolesta, luonnonrikkauksien puolesta, olemme täysin turvatut. Niitä on meillä enemmänkin kuin tarpeeksi.

Mitä vielä tarvitaan?

Tarvitaan sellaista valtaa, jolla olisi halua ja voimaa ottaa nämä valtavat luonnonrikkauudet käyttöön kansan hyväksi. Onko meillä sellainen valta? On. Tosin ei meidän työmme luonnonrikkauksien käyttämiseksi suju aina hankauksitta omienkaan toimihenkilöidemme välillä. Esimerkiksi viime vuonna täytyi Neuvostovallan käydä vissinlaista taistelua kysymyksestä, oliko perustettava toinen kivihiili- ja metallurgiatukikohta, jota ilman emme voi enää kehittyä. Mutta me olemme jo poistaneet nämä esteet. Ja tämän tukikohdan me saamme piakkoin.

Mitä vielä tarvitaan?

Tarvitaan vielä sitä, että tämä valta nauttisi työläisten ja talonpoikien miljoonajoukkojen **kannatusta**. Nauttiiko meidän valtamme sellaista kannatusta? Kyllä, nauttii. Ette löydä koko maailmasta toista valtaa, joka nauttisi sellaista työläisten ja talonpoikain

kannatusta kuin Neuvostovalta. En rupea koskettelemaan sosialistisen kilpailun kasvua osoittavia tosiasioita, iskuruuden kasvua osoittavia tosiasioita eikä kamppailua teollisuus- ja finanssi-vastasuunnitelmien puolesta. Kaikki nämä tosiasiat, joista näkyy havainnollisesti Neuvostovallan nauttima kannatus miljoonajoukkojen taholta, ovat yleisesti tunnetut.

Mitä vielä tarvitaan vuoden 1931 kontrollinumeroiden täyttämiseksi ja ylittämiseksi?

Tarvitaan vielä sellaista järjestelmää, joka olisi vapaa kapitalismin parantumattomista taudeista ja joka tarjoaisi tuntuvia paremmuuksia kapitalismiin verraten. Pula, työttömyys, tuhlaus, laajojen joukkojen kurjuus, —sellaisia ovat kapitalismin parantumattomat taudit. Meidän järjestelmämme ei sairasta näitä tautteja siitä syystä, että valta on meidän käsissämme, työväenluokan käsissä, että harjoitamme suunnitelmataloutta, kasaamme suunnitelmallisesti varoja ja jaamme ne oikein kansantalouden eri aloille. Me olemme vapaat kapitalismin parantumattomista taudeista. Tässä on eroavaisuutemme, tässä ratkaiseva paremmuutemme kapitalismiin nähden.

Katsokaa, miten kapitalistit tahtovat päästä talouspulasta. He alentavat maksimaalisesti työläisten palkkoja. He alentavat maksimaalisesti raaka-aineiden hintoja. Mutta he eivät halua vähääkään tuntuvasti alentaa joukkokulutuksen teollisuustavaroiden ja elintarvikkeiden hintoja. Se merkitsee, että he tahtovat päästä pulasta tavarain pääasiallisten kuluttajain kustannuksella, työläisten kustannuksella, talonpoikien kustannuksella, työtätekevien kustannuksella. Kapitalistit hakkaavat poikki sitä oksaa, jolla istu-

vat. Ja pulasta pääsytyn asemesta seuraakin pulan syveneminen, karttavat uudet edellytykset, jotka johtavat uuteen, entistä ankarampaan pulaan.

Paremmuutemme on siinä, että me emme tunne liikatuotannon pulia, meillä ei ole eikä tule olemaan miljoonia työttömiä, meillä ei ole anarkiaa tuotannossa, koska harjoitamme suunnitelmataloutta. Mutta ei siinä kaikki. Me olemme kaikkein keskittyneimmän teollisuuden maa. Se merkitsee, että me voimme rakentaa teollisuutemme parhaimman tekniikan perustalle ja turvata siten ennenkuulumattoman työn tuottavuuden, ennenkuulumattoman kasaantumisvauhdin. Ennen oli heikkoutenamme se, että tämä teollisuus nojautui hajanaiseen ja pieneen talonpoikaistalouteen. Mutta niin on ollut. Nyt ei ole enää niin. Huomenna, ehkä vuoden kuluttua, meistä tulee maailman suurimman maatalouden maa. Neuvostotilat ja kolhoosit — ja ne ovat suuratalouden muotoja — ovat jo tänä vuonna tuottaneet puolet koko tavaraviljastamme. Ja se merkitsee, että meidän järjestelmämme, Neuvostojärjestelmä, tarjoaa meille sellaisia mahdollisuuksia nopeaan etenemiseen, jollaisista ei voi unelmoida ainoakaan porvarillinen maa.

Mitä vielä tarvitaan sitä varten, että voitaisiin astua eteenpäin seitsenpeninkulmaisina askelin?

Tarvitaan puoluetta, joka on kyllin eheä ja yhtenäinen voidakseen suunnata työväenluokan kaikkien parhaiden ihmisten ponnistukset yhteen kohtaan ja joka on kyllin kokenut ollakseen pelkäämättä vaikeuksia ja toteuttaakseen järjestelmällisesti oikeata, vallankumouksellista, bolshevistista politiikkaa. Onko meillä sellainen puolue? On kyllä. Onko sen politiikka oikea?

On, se on oikea, sillä se tuottaa suuria menestyksiä. Tätä eivät nyt myönnä ainoastaan työväenluokan ystävät, vaan myöskin sen viholliset. Katsokaa, miten kaikille tunnetut „kunnioitettavat“ gentlemannit — Fish Amerikassa, Churchill Englannissa, Poincaré Ranskassa — ulvovat ja raivoavat puolueettamme vastaan. Miksi he ulvovat ja raivoavat? Siksi, että puolueemme politiikka on oikea, siksi, että se tuo menestyksen toisensa jälkeen.

Sellaisia, toverit, ovat kaikki ne objektiiviset mahdollisuudet, jotka helpottavat meitä vuoden 1931 kontrollinumeroiden täyttämässä, jotka auttavat meitä täyttämään viisivuotissuunnitelman 4:ssä ja ratkaisevilla aloilla jopa 3:ssakin vuodessa.

Täten on meillä olemassa suunnitelman täyttämisen ensimmäinen edellytys — „objektiiviset“ mahdollisuudet.

Onko meillä toista edellytystä — taitoa käyttää näitä mahdollisuuksia?

Toisin sanoen, onko meillä oikea talousjohto tehtaissa ja kaivoksissa? Onko siinä suhteessa kaikki hyvin?

Valitettavasti siinä ei ole kaikki hyvin. Ja meidän on bolshevikkeina sanottava se suoraan ja avoimesti.

Mitä merkitsee tuotannon johtaminen? Meillä ei aina suhtauduta bolshevistisesti tuotantolaitosten johtamiskysymykseen. Usein meillä arvellaan, että johtaminen merkitsee paperien, päiväkäskyjen allekirjoittelemista. Se on surullista, mutta totta. Joskus muistuvat väkisinkin mieleen Shtshedrinin pompadourit. Muistelkaapa, miten rouva pompadour opetti nuorta pompadouria: älä vaivaa päätäsi tieteellä, älä

syvenny asioihin, hoitakoot muut niitä, se ei kuulu sinulle, — sinun tehtäväsi on allekirjoittaa papereita. Häpeäksemme on myönnettävä, että meidänkin, bolshevikien keskuudessa on paljon sellaisia, jotka johtavat allekirjoittelemalla papereita. Mutta jos on syvennyttävä asiaan, omaksuttava tekniikka, päästävä tehtävänsä tasalle, niin — siitä ei tulekaan mitään.

Miten on saattanut käydä niin, että me, bolshevikit, jotka olemme tehneet kolme vallankumousta, suoriutuneet voittajina ankarasta kansalaisodasta, ratkaisseet mitä suurimman tehtävän: nykyaikaisen teollisuuden luomisen, kääntäneet talonpoikaiston sosialismin raitelle, — miten on saattanut käydä niin, että tuotannon johtamisessa tunnustamme voimattomuutemme paperipalan edessä?

Syy tähän on siinä, että paperin allekirjoittaminen on helpompaa kuin tuotannon johtaminen. Niinpä ovatkin monet talousmiehet menneet tätä pienimmän vastuksen linjaa. On siinä meidänkin syytämme, keskuksen syytä. Kymmenisen vuotta sitten esitettiin tunnus: „Koska kommunistit eivät vielä ymmärrä riittävästi tuotannon tekniikkaa, koska heidän on vielä opeteltava johtamaan taloutta, niin hoitakoot tuotantoa vanhat teknikot ja insinöörit, specialistit, mutta älkää te, kommunistit, puuttuko asian teknilliseen puoleen, vaan siihen puuttumatta tutkikaa tekniikkaa, tutkikaa herkeämättä tuotannon johtamisen tiedettä, tullaksenne sitten yhdessä meille uskollisten specialistien kanssa todellisiksi tuotannon johtajiksi, todellisiksi alanne tuntijoiksi“. Sellainen oli tunnus. Mutta miten kävi todellisuudessa? Tämän formuloin jälkimmäinen osa hyljättiin, sillä opiskelu on vai-

keampaa kuin paperien allekirjoitteleminen, ja formulan ensimmäinen osa mataloitettiin tulkitsemalla puuttumattomuus luopumiseksi tuotantotekniikan opiskelusta. Tuloksena oli tolkuttomuus, vahingollinen ja vaarallinen tolkuttomuus, ja mitä pikemmin me siitä vapaudumme, sitä parempi.

Itse elämä on antanut meille monesti varoitusmerkkejä siitä, että tässä asiassa ei ole kaikki kunnossa. Shahtyn juttu¹⁶ oli ensimmäinen vakava varoitus. Shahtyn juttu osoitti, että puoluejärjestöillä ja ammattiliitoilla ei ollut riittävästi vallankumouksellista valppautta. Se osoitti, että talousmiehemme ovat sietämättömästi jääneet jälkeen teknillisessä suhteessa, että eräät vanhat insinöörit ja teknikot, jotka työskentelevät ilman valvontaa, luisuvat helpommin tuholaisuuden tielle, varsinkin kun rajantakaiset viholliset alituisesti ahdistelevat heitä „tarjouksiltaan“.

Toinen varoitus oli „Teollisuuspuolueen“ oikeusjuttu¹⁶.

Tuholaisuuden pohjana on tietenkin luokkataistelu. Luokkavihollinen vastustaa tietysti vimmatusti sosialistista hyökkäystä. Mutta tämä yksistään ei riitä niin uhkeana rehoittavan tuholaisuuden selittämiseen.

Miten saattoi käydä niin, että tuholaisuus on päässyt niin laajaan mittaan? Kenen syy se on? Se on meidän syyimme. Jos olisimme järjestäneet toisin talouden johtamisen, jos olisimme paljoa aikaisemmin ryhtyneet tutkimaan tekniikkaa, omaksumaan tekniikkaa, jos olisimme puuttuneet useammin ja järkevästi talouden johtamiseen, ei tuholaisien olisi onnistunut tehdä niin paljon vahinkoa.

Meidän on itsemme tultava spesialisteiksi, työalan tuntijoiksi, käännettävä katse teknillisiin tietoihin, — siihen on elämä meitä ajanut. Mutta ei ensimmäinen eikä toinenkaan varoitus saanut vielä aikaan välttämätöntä käännettä. On jo aika, ja jo kauan sitten on ollut aika kääntää katse tekniikkaan. On jo aika luopua vanhasta tunnuksesta, yli aikansa eläneestä tekniikkaan puuttumattomuuden tunnuksesta, ja meidän on itsemme tultava spesialisteiksi, asiantuntijoiksi, meidän on itsemme tultava talousalan täydelliseksi tuntijoiksi.

Usein kysytään, miksei meillä ole yksilöpäällikkyyttä? Sitä ei ole eikä tule olemaan ennen kuin omaksumme tekniikan. Niin kauan kuin meidän keskuudessamme, bolshevikkien keskuudessa, ei ole riittävästi tekniikka-, talous- ja finanssikysymyksiin hyvin perehtynyttä väkeä, meillä ei tule olemaan todellista yksilöpäällikkyyttä. Kirjoittakaa miten paljon tahansa päätöslauselmia, vannokaa millä sanoilla tahansa, mutta ellette opi hallitsemaan tehtaan tai kaivoksen tekniikkaa, taloutta ja finansseja, — niin kunnan jälkeä ei tule, yksilöpäällikkyyttä ei tule.

Tehtävänämme siis on itsemme omaksua tekniikka, oppia hallitsemaan työalaamme. Vain tämä takaa sen, että suunnitelmamme täytetään täydellisesti ja yksilöpäällikkyyttä saatetaan voimaan.

Tämä tehtävä ei tietysti ole helppo, mutta se on täysin suoritettavissa. Tiede, teknillinen kokemus, tiedot — tämä kaikki on hankittavissa. Tänään niitä ei ole, mutta huomenna on. Pääasia siinä on, että olisi kiihkeää bolshevistista halua tekniikan omaksu-

miseen, tuotannon tieteen omaksumiseen. Kun on kiihkeää halua, niin voidaan saavuttaa kaikki, voidaan voittaa kaikki.

Joskus kysytään, eikö saisi hiukan hidastuttaa vauhtia, pidättää liikettä? Ei, ei saa, toverit! Ei saa vähentää vauhtia! Sitä on päinvastoin voimien ja mahdollisuuksien mukaan lisättävä. Sitä vaativat meiltä velvoituksemme Neuvostoliiton työläisiä ja talonpoikia kohtaan. Sitä vaativat meiltä velvoituksemme koko maailman työväenluokkaa kohtaan.

Vauhdin hiljentäminen merkitsee takapajulle jäämistä. Ja takapajuisia lyödään. Mutta me emme tahdo joutua lyödyiksi. Ei, emme tahdo! Vanhan Venäjän historia oli muun muassa sellaista, että Venäjää herkeämättä lyötiin takapajuisuuden takia. Sitä löivät mongoolilaiset kaanit. Löivät turkkilaiset bekit. Löivät ruotsalaiset feodaalit. Löivät puolalaisliettualaiset paanit. Löivät englantilais-ranskalaiset kapitalistit. Löivät japanilaiset paroonit. Kaikki löivät sitä — sen takapajuisuuden tähden. Löivät sotilaallisen takapajuisuuden tähden, kulttuurin takapajuisuuden tähden, valtiollisen takapajuisuuden tähden, teollisuuden takapajuisuuden tähden, maatalouden takapajuisuuden tähden. Löivät siksi, että se oli tuottoisaa ja kävi päinsä joutumatta rangaistuksi. Muistakaa ennen vallankumousta eläneen runoilijan sanoja: „Oot köyhä ja yltäkylläinen, oot mahtava ja voimaton, sä Venäjä-äiti“¹⁷. Nämä herrat olivat painaneet tarkoin mieleensä nuo vanhan runoilijan sanat. He löivät ja sanoivat lyödessään: „oot yltäkylläinen“ — sinun kustannuksellasi voi siis hyötyä. He löivät ja sanoivat lyödessään: „oot köyhä ja voimaton“ — sinua voi siis

lyödä ja ryövätä joutumatta rangaistuksi. Sellainen on näet riistäjien laki — on lyötävä takapajuisia ja heikkoja. Se on kapitalismin sudenlaki. Jos olet takapajuinen, olet heikko — siis olet väärässä ja sinua voi niin ollen lyödä ja orjuuttaa. Jos olet voimakas — siis olet oikeassa ja sinua on niin ollen kavahdettava.

Juuri sen takia emme saa enää jäädä jälkeen.

Menneisyydessä ei meillä ollut eikä voinut olla isänmaata. Mutta nyt, kun olemme kukistaneet kapitalismin ja valta on meillä, kansalla, — on meillä isänmaa ja me tulemme puolustamaan sen riippumattomuutta. Tahdotteko te, että sosialistinen isänmaamme tulisi lyödyksi ja että se menettäisi riippumattomuutensa? Mutta ellette sitä tahdo, on teidän lopetettava sen takapajuisuus mitä lyhimmässä ajassa ja kehitettävä todellinen bolshevistinen vauhti sen sosialistisen talouden rakennustyössä. Muuta keinoa ei ole. Senpä takia Lenin sanoikin Lokakuun aattona: „Joko kuolema tai edistyneimpien kapitalistimaiden saavuttaminen ja sivuuttaminen“.

Me olemme jääneet jälkeen edistyneimmistä maista 50—100 vuotta. Meidän on juostava tämä välimatka kymmenessä vuodessa. Joko teemme sen tai meidät poljetaan maahan.

Sen sanelevat meille velvoituksemme Neuvostoliiton työläisiä ja talonpoikia kohtaan.

Mutta meillä on vielä muita, vieläkin vakavampia ja tärkeämpiä velvoituksia. Ne ovat velvoitukset maailman proletariaattia kohtaan. Ne käyvät yhteen edellämaitunlaisten velvoitusten kanssa. Mutta me asetamme ne korkeammalle. Neuvostoliiton työväenluokka

on maailman työväenluokan osa. Meidän voittomme ei ole ainoastaan Neuvostoliiton työväenluokan ponnistusten, vaan myöskin maailman työväenluokan antaman tuen ansiota. Ilman tätä tukea olisi meidät jo kauan sitten raadeltu. Sanotaan, että meidän maamme on kaikkien maiden proletariaatin iskuprikaati. Se on hyvin sanottu. Mutta se asettaa meille mitä vakavimpia velvoituksia. Minkä takia kansainvälinen proletariaatti tukee meitä, millä olemme ansainneet tämän tuen? Sillä, että olemme rynnänneet ensimmäisinä taisteluun kapitalismia vastaan, pystyttäneet ensimmäisinä työväen vallan, alkaneet ensimmäisinä rakentaa sosialismia. Sillä, että teemme työtä, joka menestyessään mullistaa koko maailman ja vapauttaa koko työväenluokan. Ja mitä tarvitaan menestystä varten? Takapajuisuutemme poistamista, rakennustyön nopean, bolshevistisen vauhdin kehittämistä. Meidän on mentävä eteenpäin niin, että koko maailman työväenluokka voisi meihin katsoessaan sanoa: tuossa on minun etujoukkoni, tuossa on minun iskuprikaatini, tuossa on minun työläisvaltani, tuossa on minun isänmaani, — he tekevät työtään, meidän työtämme hyvin, — auttakaamme heitä kapitalisteja vastaan ja lietsokaamme maailmanvallankumouksen asiaa. Pitääkö meidän toteuttaa maailman työväenluokan toiveet, pitääkö meidän täyttää velvoituksemme sitä kohtaan? Kyllä, pitää, ellemme halua saattaa itseämme kokonaan häpeään.

Sellaiset ovat velvoituksemme, sisäiset ja kansainväliset.

Te näette, että ne sanelevat meille bolshevistisen kehitysvauhdin.

En väitä, etteikö meillä olisi näinä vuosina tehty mitään talouden johtamisen suhteen. On tehty, ja hyvinkin paljon. Olemme kaksinkertaistaneet teollisuustuotannon sodanedelliseen tasoon verraten. Olemme luoneet maailman suurimman maataloustuotannon. Mutta olisimme voineet tehdä vielä enemmän, jos olisimme tänä aikana pyrkineet todenteolla omaksumaan tuotannon, sen tekniikan, sen finanssi-taloudellisen puolen.

Korkeintaan kymmenessä vuodessa meidän on juostava se välimatka, jonka olemme jäljessä kapitalismin edistyneimmistä maista. Sitä varten meillä on olemassa kaikki „objektiiviset“ mahdollisuudet. Puuttuu vain taitoa käyttää todenteolla näitä mahdollisuuksia. Mutta se riippuu meistä. Vain meistä! Meidän on jo aika oppia käyttämään näitä mahdollisuuksia. On jo aika tehdä loppu tuotantoon puuttumattomuuden mädästä kannasta. On jo aika omaksua toinen, uusi, nykyaikaa vastaava kanta: **puuttua kaikkeen**. Jos olet tehtaan johtaja, niin puutu kaikkiin asioihin, perehdy kaikkeen, älä jätä mitään huomioimatta, opiskele ja vielä kerran opiskele. Bolshevikkien on omaksuttava tekniikka. On jo aika bolshevikkien itsensä tulla spesialisteiksi. Uudestirakentamiskaudella tekniikka ratkaisee kaiken. Ja talousmies, joka ei tahdo tutkia tekniikkaa, ei tahdo omaksua tekniikkaa, — on vitsi eikä mikään talousmies.

Sanotaan, että tekniikan omaksuminen on vaikeaa. Se ei ole totta! Ei ole sellaisia linnoituksia, joita bolshevikit eivät voisi valloittaa. Olemme ratkaisseet monia mitä vaikeimpia tehtäviä. Olemme kukistaneet kapitalismin. Olemme ottaneet vallan. Olemme raken-

taneet mitä suurimman sosialistisen teollisuuden. Olemme kääntäneet keskitalonpojan sosialismin raitteille. Olemme jo tehneet sen, mikä on kaikkein tärkeintä rakennustyön kannalta katsoen. Jäljelle on jäänyt vähän: oppia tekniikka, omaksua tiede. Ja kun sen teemme, alkaa meillä sellainen rakennustyön vauhti, jollaista emme nyt rohkene unelmoidakaan.

Ja me teemme sen, jos tahdomme sitä todenteolla!

„Pravda“ № 35,
helmikuun 5 pnä 1931